

THRILLER

SEZNAM HOSTŮ

SANNE AVERBECK

SANNE AVERBECK

Seznam hostů

Copyright © 2017 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Olga Vogelová, 2019

Obálka © Kreatika s.r.o., 2019

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2019

ISBN 978-80-7642-273-5 (pdf)

SANNE AVERBECK

Seznam hostů

Přeložila Olga Vogelová

Ve světě přetvářejícím virtuální realitu ve skutečnost platí jiné zákony – přísnější zákony. Přetvářku určuje inteligence a selský rozum každého jednotlivce, který možnosti sociálních sítí považuje za vlastní možnosti. Kdo je dnes za krále, může již zítra čelit pokryteckým frázím. A bezpečný přístav dělí od potopy pouze jedno kliknutí myši.

Lydia Raymondová
socioložka
Filozofie virtuální moci

„Bianco, ty mě vždycky zachráníš!“ Carola vtáhla kamarádku do bytu a zabouchla za ní dveře.

Bianca byla uhnaná, pod paží svírala mísu s bramborovým salátem a zelené šaty zdůrazňovaly její nelichotivé partie. Carola by nejradši předělala Biančin nevýrazný účes a vtiskla jí do tváře trochu života, ale na to už prostě nezbyval čas.

„Pojď se mnou,“ hlesla a zamířila do ložnice. Musí si pospíšet, pokud nechce přijímat hosty v županu.

Bianca ji následovala a cestou odložila bramborový salát na bufetový stůl. Byla to nejspolehlivější osoba, kterou Carola znala. A byla nádherně neambiciózní. Na večírcích většinou v tichosti posedávala na pohovce a pila minerálku. Byla jako žolík, kterého mohla Carola nasadit, kdykoliv potřebovala. Právě jako teď.

„Podívej se na tohle.“ Carola ukázala na šaty ležící na posteli. „To si mám dneska večer obléct a dát pak na internet co nejvíc fotek. Stojí skoro šest tisíc eur.“

„Jsou příšerné,“ odvětila Bianca a ostýchavě se dotkla duhové látky.

Uhodila hřebíček na hlavičku. Šaty byly zlý sen posetý křišťály. Ani s největší vůlí se z nich nedá udělat nic, co by z Caroly neudělalo legrační postavičku.

„Kdo ti je poslal?“

„Jeden Felixův kamarád pracuje u *Boulgatonie*. Myslí, že mi Felix dohazuje takové kšefty, aby zjistil, jestli jsem spolehlivá.“

Bianca se posadila na postel vedle šatů a pohlédla na přítelkyni: „Ale není spolehlivost i v tom, že člověk odmítne něco, co mu nesluší?“

Malý okamžik Carola zvažovala, jestli by šaty padly Biance, a musela se pousmát. Bianca byla její pravý opak, takže šaty by pak mohla akorát tak prodat do cir-kusu.

„Máš pravdu. A právě proto jsi pro mě tak důležitá,“ utrousila a zamířila ke skříni, aby si vybrala jiné šaty. Posílali jí tolik oděvů, že by si dva měsíce v kuse mohla každý den obléknout nový kousek. Kdo dobře znal její blog, poslal jí něco červeného, nejlépe se zlatým páskem. Ideální pro štíhlou blondýnku, která ve dvaceti devíti letech pevně svírala svět ve svých rukách.

„Co vlastně od Felixe chceš? Chodí sem akorát balit ženský.“

„Copak nevíš, že je to vlivný muž?“ podivila se Carola a beze studu odložila župan. Její přítelkyně ji v luxusním prádle viděla už mnohokrát.

„Ale jdi ty, po rozvodu a hádce na veřejnosti už tak oblíbený není.“

Carola se usmála. Bez jeho osobní šlamastyky by se k Felixovi vůbec nedostala. Krátký pád na dno, který musel zažít, Carole otevřel cestu k muži, jenž jinak vedl naprosto egocentrický život. Byla ve správnou chvíli ve správném klubu, zahrála si na nic netušící ženu

a vyslechla si jeho trápení. Něco jí dlužil za to, že si nechá pro sebe všechna jeho alkoholem povzbuzená vyznání.

Bianca vstala a přešla ke dveřím. „Předpokládám, že je potřeba ještě pár věcí připravit.“

Carola s kouzelným úsměvem přijala její nabídku. „To budeš hodná. Vždyť víš, kde všechno najdeš.“

Ze skříně vytáhla krátké úzké šaty zářící purpurovou červenou. Na svých večírcích byla vždy pozorovatelem. Blízký a přátelský pozorovatel tahající za nitky.

Pospíšila si s oblékáním a vybrala si vhodný šperk. Zlato a filigrán lichotily jejímu vzhledu. V zrcadle si pohlédla do očí. Otevřený pohled, jaký nikdo jiný nevidí. Život je hra a Carola umí blufovat.

Ozval se zvonek. Slyšela Biancu, jak míří ke dveřím. Ještě než se hosté dostanou do pátého patra, stihne ji u dveří vystřídat. Každý host musí tento večer jako první vidět hostitelku a později se s ní musí taktéž rozloučit, aby nabyl dojmu, že patří mezi důležité přátele. Nedalo moc práce ostatní přesvědčit, že patří k úzkému kruhu. Kompliment sem, předstíraná účast tam – rozum pokořila nenadálá blízkost, která neexistovala. A když pomyslela na seznam hostů pro dnešní večer, byla velmi pyšná na jeho složení.

Show běžela jako vždy znamenitě. Carola vtahovala své hosty do rozhovorů, do kterých mohla vstoupit, kdykoliv se jí to hodilo, aniž by si ji někdo zabral pouze pro sebe. U jmen těch, kteří se bez omluvy nedostavili, si na seznamu v kuchyni udělala červenou tečku. Papíry se sedmdesáti jmény byly schované pod pultem

mezi vyhlášenými kuchařkami, které sloužily spíše jako dekorace. Kdo se neomluvil, hned tak další pozvánku nedostal, což platilo i pro ty, kteří odešli před půlnocí a strhli s sebou ostatní. Nikdo si nesměl myslet, že tyhle večírky jsou nudná samozřejmost. Být na něm byla čest.

„Už si zase děláš ty svoje poznámky?“

Carola uklidila papíry se jmény zpátky na místo a s úsměvem se otočila. „Bavíš se, Dagmaro?“

Žena s dlouhými černými vlasy a ve vkusných černých šatech za ní v eleganci nikterak nezaostávala. Byla zosobněná konkurence, zlý sen, a s Felixem byla kousek před ní. To on ji sem přivedl, proto ji Carola uvítala jako nejmilejší přítelkyni, ačkoliv by jí nejraději zabouchla dveře před nosem. Proměna z laciné vymetačky večírků v úctyhodnou obchodnici trvala pouhé dva roky, protože zkopírovala vše, co před ní prožila Carola. A už hrozilo, že ji její pochybné dvojče skutečně předežene.

„Dá mi ten sloupek,“ pronesla Dagmar bez okolků. „Jsem přesně jeho typ. Rovnou si to můžeš zapsat do svých poznámek.“

Carola se ušklíbla. „Mám z tebe radost. Určitě ho povedeš znamenitě. Vůbec jsem netušila, že jsi tak sečtělá.“

V pozadí se smála skupinka lidí, mezi hosty panovala dobrá nálada. Otevřená kuchyň nebyla vhodným místem pro příliš otevřená slova. Carolu rozčilovalo, že o zápiscích ví právě tato žena, a ještě ke všemu to vyžvaní každému, s kým prohodí víc než tři slova. Carola se

učila Dagmařiny poznámky důmyslně obrátit ve vtípky. Vtípek sem, náhradní seznam tam, na něm jen u jmen udělala fajfku a nechala ho napůl schovaný v kuchyni. To bude na zastavení fám stačit.

Dagmar si vzala z bufetu sýrový špíz a mávala s ním ve vzduchu jako s cigaretou. „Proč na sobě nemáš ty šaty? Felix už se taky zajímal. Shodli jsme se, že ti *Boulgatonie* má poslat právě tyhle. Hodí se k tvým modrým očím.“

Carola používala netečnost jako obranný val, který nikdo jako Dagmar nesměl překonat. Elegantním gestem si přehrnula vlasy přes rameno a přiblížila se k Dagmaře, aby mohla mluvit tišeji. „Pár let potrvá, než získáš cit pro dobrý styl. Ale neboj, taky se k němu dopravuješ.“

S mrknutím oka opustila svou rivalku a věděla, s kým musí promluvit nyní, aby tento útok odrazila. Minula Felixe a důvěrně se na něj usmála. Byla přesvědčená o tom, že mu Dagmar jako důvod, proč si Carola ty šaty neoblékla, nakukala něco o tělesných nedostatcích. Tímto způsobem by se ona neospravedlňovala.

Elegantně působí, když se o nikom nevyjadřujete negativně, pokud ovšem nechcete demonstrovat sílu a rozhodnost. Stejně jako se Carola distancovala od Akifa Pirinçioho, když ve svém projevu pro Pegidu litoval, že zanikly koncentrační tábory. Carola do té doby ani netušila, co je ten chlap zač, ale rychle si na Amazonu koupila jednu z jeho kočičích detektivek, s nejvyšší oficiálností ji vhodila do koše a k fotce na svém blogu přidala komentář, že se od takových lidí

distancuje. Odkaz byl mnohonásobně sdílen, komentován a lajkován.

Dagmar jí bohužel neprokázala žádnou podobnou laskavost, aby mohla veřejně prohlásit, že se od ní distancuje. Ta vyžaduje jiný způsob společenské odtažitosti, nenápadnější.

„Jsem ráda, že jsi přišel,“ pozdravila Jense, který zrovna poslouchal rozhovor Svena s Beatou. Pohladila ho po paži. Pod látkou ucítila pevné svaly a napětí, které ve svém tajném cititeli vyvolávala. „Můj Brouk vrní jako kotě,“ obrátila nenápadně téma ke společné cestě do Wolfsburgu, kde jí díky němu slevili nějaká procenta při koupi vozu. Od té doby stálo auto zaparkované v podzemní garáži a nikdo s ním nevyjel. Bydlela uprostřed Hamburku přímo u kostela svatého Michala. Vlastně žádné auto nepotřebuje, ale kdyby náhodou, čeká na ni v garáži.

Jens zčervenál a lehce sklonil hlavu. Na někoho, kdo v Hamburku obchoduje s nejdražšími nemovitostmi, vypadá velmi mladě a poddajně. Právě to navzdory svalnatému tělu snižuje v Caroliných očích jeho atraktivitu.

Zato on byl do ní zamilovaný až po uši. Hravě v zárodku udusila všechny jeho dosavadní pokusy o vyznání, ale obávala se, že to ze sebe stejně jednoho dne vysouká.

Jeho nesmělost využila pro svůj nástup. S povzdechem se porozhlédla kolem sebe a nasadila statečný úsměv, jako kdyby se ochotně chtěla zapojit do vášnivé diskuze o uprchlické krizi, kterou vedli Sven s Beatou.

„Všechno v pořádku?“ zašeptal bez okolků.

„Ano, všechno je v pořádku.“ S jejími deseticentimetrovými podpatky měli oči téměř ve stejné výšce.

„Přece vidím, že se něco děje.“

Její dlouhé mlčení jí dávalo jistotu, že bude její slova brát vážně.

Obrátila se, zhluboka se nadechla a vzbudila dojem, že následující slova vlastně vůbec říct nechce. „Právě mi někdo prozradil, že Dagmar nabízí jisté služby. Nemyslím jenom okupování gauče, ale rovnou s ceníkem. Za laskavosti.“

Jens nenápadně pohlédl na Dagmaru. „Kdo to říkal?“

„Bianca a ty víš, že ona o nikom žádné sračky nevykládá.“ Bianca si jako vždy odseděla svůj čas na gauči. Nehrozilo, že by šel za ní a přímo se jí zeptal. A i kdyby chtěl všechno dopodrobna vědět, Bianca by jako její dobrá přítelkyně hned tak něco nepopřela.

„Fakt si myslíš, že na tom něco je?“ přemýšlel nahlas.

„I kdyby, tak do toho nikomu nic není,“ odvětila s lehkou přecitlivělostí. „Myslím, že si nebude domlouvat zákazníky přímo tady, ne?“

Z krásných šedých očí vyzařovalo tolik sounáležitosti, že by mu mohla nabulíkovat ještě další lži.

Se svěšenou hlavou pokrčila rameny. „Mně přijde milá, to je přece jediné, na čem záleží. Od té doby, co ji znám, se sebou hodně udělala. Vůbec na ní není vidět, že dřív vymetala prominentní večírky. A jestli proto dostane moji práci, tak to záleží spíš na Felixovi než na ní, nemyslíš?“

Na zádech ucítila jeho ruku, něžně ji hladil palcem. Šaty měly na zádech výstřih až k pasu.

„Jestli je to pravda, neměla bys ji už zvat.“

„Nezvala jsem ji,“ pronesla rychle, jako by to vyhrkla neuváženě. „Chci říct, že vždycky přijde jako něčí doprovod. Tentokrát se tu zjevila s Felixem. Však víš, že svým hostům nic nenařizuju.“

Felix se právě chystal položit Dagmaře ruku na zadek. To byl onen rozhodující rozdíl mezi oběma ženami: Dagmaře skutečně nevadilo být svolná k sexu, když ji to dovede k cíli. Z *povolné ženy* k *luxusní děvce* už pak není daleko – akorát to poslední je tak pohoršující, až je to společensky nepřipustné. Úspěšní muži chtějí dobývat a nechtějí získat pověst, že za soulož musí platit. Jestli se tato fáma dostane z jejího večírku ven, nejspíš se o tom dozvědí reklamní partneři a budou nekompromisní. Moderní podnikatelé sledují sociální sítě.

„Ale to Felix přece nemá zapotřebí,“ odvětil Jens.

Carola svému ochránci láskyplně pohlédla do očí. „Jako by se Felix zajímal o peníze nebo jiné věci. Ale upřímně, já tomu stejně nevěřím. Ve *Spirit Eventu* se k moderování taky musela vypracovat.“

Jens jí palcem zajel pod lem šatů, takže musela přenést váhu, aby se jeho ruka posunula. Přestože v obecné rovině respektoval hranice, některé jeho malé pokusy musela udusit už v zárodku.

„Co se tak o Wolframovi říká, není zrovna nejvěrnější manžel. Zálžitosti se *Spirit*em pořádá sice pro svoji ženu, ale dokážu si představit, že by ho malý bonus potěšil.“

„Pst,“ upozornila ho Carola a rukou mu zakryla ústa. „Je to jenom fáma, neříkej to prosím nahlas.“ Věděla, že si užívá i tento dotek. „Radši tohle téma opustíme.“

„Copak se to tady děje?“ Monique a Dorothea se k nim připojily a pobaveně se podívovaly Carolině ruce, kterou pomalu odtáhla od Jensových úst.

„Vždyť víte, že muži jsou největší drbny,“ zavtipkovala Carola a přátelsky ho uhodila pěstí do ruky. Lépe už to proběhnout nemohlo, právě se setkaly přesně ty osoby, které jí dopomůžou k jejímu záměru. „Dojdu ještě pro trochu sektu, máme už skoro prázdné skleničky.“

Cestou do kuchyně se protáhla kolem Felixe tak těsně, že si jí musel všimnout. A zamířil za ní.

„Á, máme přidavek.“ Potěšeně k ní natáhl dvě skleničky, jednu s obtiskem rtěnky. „Co to bylo s těmi šaty? Dagmar tvrdí, že byly moc úzké.“ Prohlížel si ji s výmluvným potěšením.

„Ale Felixi, oba víme, že na mně tyhle šaty respekt nezískají. Chtěla jsem ti navrhnout, že vyberu vhodný model, který v nich oslní.“ Rukou si přehodila dlouhé blondaté vlasy přes rameno a zpozorovala jeho pohled na své odhalené šíji. Pak si přiložila prst ke rtům, jako by přemýšlela.

Pokrčením ramen podtrhla osobitost svého *spontánního* nápadu: „Vím, kdo by je mohl nosit, aby se *Boulgatonie* topil v proklících. Dej mi týden a v Rybí tržnici zažiješ malý zázrak.“

Nejradši by samu sebe poplácala po rameni. Nejen za to, že nyní bude muset přijít na její akci, ačkoliv se už chtěl omluvit; skutečně přesně věděla, kdo odpovídá

jeho vkusu a vzbudí v těchto šatech pozornost. A až se Elena Kudrowová dozví, že si smí obléct *Boulgatonii*, už její účasti nebude stát nic v cestě. Mladá modelka zatím nepřijala žádné z Caroliných pozvání, to se ale nyní změní.

Upírala jiskřící pohled na Felixe a naplnila sklenice. „A až se zmatek uklidní, můžeme si v klidu promluvit o naší spolupráci, protože já jsem pro každou špatnost.“

Lačně se napil a znovu si nechal dolít. Zdálo se jí, že vypadá jako Kevin Spacey. Trochu prohnaný, s jiskrou v oku a silnýma rukama – chápala, proč ženy tak ochotně vyměknou, když o ně projeví zájem. A protože to bylo tak očividné, nelákalo ji to.

„Pro každou?“ nenechal se připravit o vtip a zamířil jí pohledem do výstřihu.

Pobaveně zavrtěla hlavou. „Kuj železo, dokud je žhavé. Ta vypadá, že by si to s tebou klidně rozdala v šatně.“

Dle očekávání se na ni začulil. Ta představa se mu zalíbila. „Tak to bych neměl nechat spanilou dívčinu čekat.“

Nebylo by to poprvé, kdy se souloží nepočkal až na konec večírku. Od rozvodu si plnými doušky vychutnával život playboye. Co byly dříve tajné aféry, se nyní dělo zcela veřejně. A právě díky tomu Carola nad Dagmarou zvítězí.

Takoví jako on respektují jen ty ženy, které nemůžou mít.

Když se střetla s Dagmařiným pohledem, nasadila masku nezkrotné zlosti, jako by u tohoto muže selhal veškerý její šarm. *Má se přece do celé záležitosti vložit pouze proto, aby ho získala jen pro sebe.*

S láhví sektu se vrátila k Jensovi s Monique a Dorotheou, nalila jim a pomalu upíjela ze své skleničky. Láhev byla záminka zase rychle zmizet.

Netrvalo dlouho a slyšela, co slyšet chtěla.

„Je to pravda?“ otázala se Dorothea přímo. „Dagmar je děvka?“

„Zatraceně, není, tohle nikdo neřekl,“ odvětila Carola. „A nemyslím si, že je na těch fámách něco pravdy. Určitě to vypustili nějací závistivci. A upřímně, Felix není dobré měřítko ženského charakteru. Dostane do postele skoro každou.“

„Tebe ne,“ připomněla Monique.

Carola zavrtěla hlavou a vychutnávala si ta slova. „Ne, já prostě nedokážu mít sex bez lásky.“

Kdyby tomu tak doopravdy bylo, nikdy by neměla žádný sex. Láska představovala pojetí citů, které v jejím životě neexistovalo. Již dávno odhalila moc spojenou se sexem.

A zatímco si Jens dělal nové naděje a svůj názor považoval za potvrzený, v hlavách žen to pracovalo.

„Přišla odnikud a najednou je stejně úspěšná jako ty,“ shrnula Dorothea svoje myšlenky. „A připadá mi, že vypadá tak nějak jako profesionálka.“

„Podívejte se, jak na sebe nechá sahat. Kolik si asi účtuje za večer?“ Monique konečně nasadila tón, který fámy proměňuje v pravdu.

Felixovi se představa sexu v šatně natolik zalíbila, že začal Dagmaru líbat na krk a šeptat jí do ucha. Dagmar se smála. Vítězoslavně pohlédla na Carolu, protože se cítila jako královna.

A Carola několika grimasami sehrála žárlivost.

„Odnesu tu láhev,“ špitla a opustila skupinku.

Monique a Dorothea nespouštěly oči z Dagmary s Felixem, kteří chodbou směřovali do malého prostoru sloužícího jako šatna.

„Oni snad nebudou...,“ zaslechla Carola Dorotheu. Usmála se.

Snímek obrazovky facebookové zdi Dorothey Buthesové

[Fotografie Dagmary a Felixe, jak vycházejí z Caroliny šatny. Dagmara je vyděšená, Felix s úsměvem od ucha k uchu.]

 To se mi líbí Komentář Sdílet

 Peter Pringler, Jo Aubach a 105 dalších

Monique Müllerová Trapnější už to být nemůže. To prostitutky nemají normálně pokoj v bordelu nebo obytnák?

To se mi líbí · Odpovědět 5 · 18 min.

Sybille Klaasenová Krásně jsi to trefila.

To se mi líbí · Odpovědět · 18 min.

Monique Müllerová Naše milá Dagmar je profesionálka, to už ví přece každý.

To se mi líbí · Odpovědět 2 · 17 min.

Franziska Wolffová To je lež. Carola šíří takovou sračku, protože ji moje ségra předběhla!

To se mi líbí · Odpovědět · 16 min.

Monique Müllerová Naopak, ona tvoji sestru ještě bránila.

To se mi líbí · Odpovědět · 16 min.

Jo Aubach Carolu z toho vynech, Franzisko, tvoje ségra se takhle uvedla sama!

To se mi líbí · 6 · 15 min.

Monique Müllerová Já jsem si Franzi zablokovala, stejně jsem ji nikdy nemohla vystát.

To se mi líbí · 10 · 13 min.

Když Franziska sledovala online společenské znemožnění své sestry, trásly se jí ruce. Znamé i neznámé osoby navštěvovaly Dagmarin profil, aby na něm zanechávaly urážky nebo zlomyslnosti. Bylo to horší než ve škole, kde svoji sestru také musela neustále bránit, protože podobné komentáře nerespektovaly odstup a byly propastně nenávislné. Cizí lidé označovali Dagmar jako děvku, šlapku nebo kurvu, smýšleli domněnky o jejích sexuálních kvalitách a hodnotili fotografii pořízenou onou prvotřídní sviní. Veškeré její vydobyté úspěchy upadly v zapomnění, protože lidé objevili něco, z čeho mohou šílet.

Celou vinu nesla Carola Martinsová. Byla jako had, podezřívavá, lstivá a zákeřná. Ještě když se toho všeho Franziska účastnila, objevila se řada nadějných talentů. Ti však poté odcházeli zničení, ovšem velká Carola z toho pokaždé vyšla s čistým štítem.

Někdo jí to už musí oplatit. Někdo už konečně musí spočítat všechny její intriky! Franziska svoji sestru varovala, znova a znova, protože věděla, jak je Carola nebezpečná. A cítila vinu, protože Dagmar veškerá její varování chápala jako výzvu.

Internet nic nezapomíná, stálo ve zprávě od Dagmar, když Franzisce poslala odkaz na příspěvek na Facebooku.

To má pravdu. Dagmar na fotografii vypadala jako opilá žena po souloží, která ztratila veškerou kontrolu. A milá Carola mlčela, vychutnávala si onu podívanou a nejspíš se radovala ze ztráty jediné konkurence, která jí ve společných kruzích skutečně šlapala na paty.

Musí to udělat – musí Carole uštědřit lekci, na kterou po zbytek života nezapomene. Něco tak ponižujícího, co trendy princezničku vyžene z internetu, a zůstane po ní jen bídná hromádka špíny.

Byla na to vhodná doba. Příští sobotu přijde Carolina malá večírková společnost do Rybí tržnice na event, pro který si pečlivě nevybírala, kdo smí přijít, nýbrž pozvala všechny důležité osoby ze svého proslulého seznamu. Za tuto akci dostane Carola zapláceno, protože celý večer moderuje. Kdosi pochopil, že se tato žena sama stala středobodem společnosti vytvářející zisk a cokoliv bude prezentovat, vzbudí pozornost solventních osob. Zabalené do zábavního programu si hosté ochotně vyslechnou to, co jim chtějí sponzoři sdělit.

Tak daleko to nedojde.

Otevřelo se jí okénko chatu s novou zprávou od Dagmary.

Felix ani nebere telefon. Ten tu záležitost na pravou míru neuvede, protože už mě vůbec nechce vidět. Já jsem to tak pokazila!

Než Franziska napsala odpověď, promnula si oči. Tohle prase bude hned další na řadě.

Zapomeň na toho hajzla!

Objevily se tři malé pohybuující se tečky na znamení, že Dagmar něco píše. Franziska netrpělivě čekala.

Cloumala s ní zlost vůči bandě nafoukanců, kteří byli na koni a s pohrdáním shlíželi na její sestřičku. Nejradši by Carole okamžitě zakroutila krkem.

Konečně se ozval signál a objevila se zpráva. Musela jsem deaktivovat svůj blog, protože jsem na stránce měla samé strašně sprosté komentáře, které mi ubližovaly. Co jsem těm lidem udělala?

Nic, vyťukala Franziska do klávesnice. Vůbec nic, za všechno může Carola. Já tu svini znám. Ale ta ještě bude koukat. To ti slibuju!

Když Franziska obě ženy vzájemně představila, pracovala Dagmar u H&M. Od té doby prodělala její sestra takovou změnu, že ji ani Carola nepoznala. Falešné řasy, vyžehlené vlasy, drahý make-up; hodně sportovala, aby si vytvarovala postavu, a ještě více zaplatila za svůj nový styl. Ožila, náhle měla perspektivu a už se nespokojila s hochy od benzínky. Zaměřila se na Carolu a zařídila si lifestyleový blog, získala vlastní kontakty, uměla se velmi dobře prezentovat a hovořilo se o ní v dobrém. Že by se jí podařilo stát se Carolinou vážnou konkurencí, se i přesto nedalo předvídat.

Nyní se ocitla v pekle. Kvůli téhle mrše. Veškeré její nadějné kariérní vyhlídky odpluly s výronem semene jednoho kreténa. Pan Veliký se nadále nechával oslavovat, zatímco jeho „kurvičku“ vláčeli bahnem.

Co teď budu jenom dělat? objevila se další zpráva.

Je jedno, co udělá, její image zůstane dlouho pošramocená. Stejný osud by měl potkat i Carolu, aby se opět staly vyrovnanými soupeřkami. To Franziska své sestře dlužila.

Dej tomu čas, pak někomu důvěrně sdělíš, že máš nádor a že si chceš užívat života pro případ, že by operace nedopadla dobře.

Reakce na sebe nenechala čekat.

COŽE???

Franziska zavrtěla hlavou. Její sestra byla dobrá, ale někdy jí scházela špetka porozumění pro tuto hru. Chceš zůstat ve hře, nebo to chceš vzdát?

Znovu se objevily tři tečky.

Zůstat ve hře.

Dobře, tak dělej, co ti radím. Franziska se na chvíli zamyslela. Byl to odvážný plán, ale mohl by fungovat.

Nejdřív se odevšad stáhneš, pak budeš vyprávět, že máš nesnesitelné bolesti hlavy a že se nemůžeš zabývat děním na síti a na svých stránkách.

Pauza, pak:

Dobře?

Franziska se usmála, protože se jí nápad stále více zamlouval. Postupně se zbav make-upu, aby lidi poznali, že ti není dobře. Ale říkej, že si nepřeješ, aby se to vědělo veřejně. Tichá pošta prokáže své služby dříve, než se ke své nemoci přiznáš.

Natáhla se po cigaretách a zapálila si. Požitkářsky vypustila kouř mezi rty. K napjaté atmosféře a sprádání plánů se přímo hodil. Naštěstí byl její nový přítel taky kuřák. Kladla si otázku, jestli by hrál s nimi, kdyby ho zasvětila, ale na takové úvahy nebyl jejich vztah ještě zralý.

Jednoho dne musí někoho napadnout, že nejsem nemocná, zauvažovala Dagmar.

V tu chvíli zveřejním tvoji fotku bez vlasů na nemocniční posteli. Popřeju ti hodně štěstí při chemoterapii. Nikdo si už na tuhle strašnou fotku z večírku nevzpomene. Budou akorát koukat, jaká jsi bojovnice. Překonáš nádor a budeš zdravá a rehabilitovaná.

Chvíli se kromě statusu na pozadí nic nehýbalo. Přátelé na Facebooku, kteří vystavovali fotografie svých koček, se rozčilovali nad Pegidou, sdíleli žádosti charitativních sbírek nebo reklamy na cokoliv. Banda pokrytců. Výzva „Každý den po celý týden zveřejni fotku, která je alespoň dvacet let stará“ burcovala ke zveřejňování trapných fotografií v plavkách nebo plenách. To, co běžně dělali svým dětem, dělali v dospělosti sami sobě. Ve Franzisčiných očích to bylo nevkusně vtipné a příšerně ubohé. Fotografie minimálně dokládaly, proč jsou pokrytci dneska takoví kreténi, kteří se zoufale dožadují pozornosti. Někteří z nich byli určitě po celou dobu školní docházky šikanováni a u některých fotografií se Franzi musela držet, aby k nim nenapsala jízlivé komentáře.

Konečně Dagmar začala psát.

Dobře, jdu do toho, ale fakt musím shodit vlasy?

Se spokojeným úsměvem Franziska natáhla cigaretový kouř. „To jo,“ pronesla pro sebe. „A až uvidíš, jak to funguje, bude z tebe výborná pacientka.“

Rty podržela cigaretu, aby mohla lépe psát na klávesnici. Podívej se na film Devět paruk. Těším se na vybírání paruky. Carola bude bledá závistí, to ti slibuju!

Nenáviděná Carola si nebude moct z klobouku vyčarovat nádor, když s ním Dagmar přijde jako první.

Nyní je nutné svrhnout ji z jejího zlatého trůnu a nechat ji ležet na zemi. Moc času na plánování Franzisce nezbyvalo. Musí se nějak dostat do Rybí tržnice a vymyslet si něco, čím Carole ublíží víc než sobě.

„Namíchám jí něco do pití,“ napadlo ji jako první.
„Ne, to se dá prokázat, a nakonec na tom ještě vydělá.“

Opět se ozval signál chatu. Otevřelo se druhé okno s profilovým obrázkem její sestry. Vedle něj stálo jméno *Přítel Amiè*.

Ahoj, krásko.

Kdo jsi a proč máš v profilovce
Dagmařinu fotku?

Jsem přítel.

Jaký přítel?

Tvůj přítel.

To se Franzisce zdálo až příliš hloupé. Ať už si ten žertík dovolil kdokoliv, nebyl nikterak zábavný. Rozklikla profil a prohlédla si jeho historii. Na profilu byl jen jeden příspěvek, účet byl nový. V tom jediném příspěvku byla fotografie Dagmary s Felixem a nad ní nápis: *Takhle to vypadá, když Carola Martinsová pracuje.*

Jak jsi myslel svůj příspěvek?
Jsi pro Carolu, nebo proti ní?

Proti.

A co chceš zrovna ode mě?

Jsi Dagmařina sestra.

No a?

Takhle to přece nemůžeš nechat, ne?

Přejdi k věci!

Ať už máš v plánu cokoliv, chci ti pomoci.

Pomoc by se jí hodila. Zamáčkla cigaretu do popelníku a z kuchyně si přinesla pivo. Nechtěla nic uspěchat. Franziska věděla, že existuje řada lidí, kteří Carolu nemají v lásce, ale umlčoval je strach, že by se vyřadili z důležitých kruhů. Carole přisuzovali větší moc, než ve skutečnosti měla.

Kdo jsi?

To ti taky nemůžu prozradit, ale vím, jak bychom Carole mohli uškodit.

Jak?

Hodím ti do schránky pozvánku na její oslavu. Jako bonus k ní přidám

něco, co ti bude připadat jako vánoční dárek.

No to jsem teda zvědavá.

Nejspíš to bude jen planý poplach, ovšem ničemu neuškodí, když se na to podívá. Minimálně se tím vyřeší otázka, jak se dostane na večírek.

Poslala svou adresu a spokojeně se opřela. *Nemám co ztratit, takže ukaž, co máš.*

Dagmar byla offline. Malý obrázek mobilu prozrazoval, že je teoreticky k dispozici. Franziska doufala, že její sestra udrží nervy na uzdě a bude veškeré zprávy, komentáře a e-maily ignorovat. Zvěsti o její fiktivní nemoci musí začít šířit citlivě. Dagmar nesmí nic uspěchat, a už vůbec nesmí svou pošramocenou pověst zhoršovat dalšími příspěvky.

Bude lepší, když jí o svých úmyslech nebude zatím nic říkat. Kdyby se to mělo pokazit, musí její nevina zůstat důvěryhodná. Franziska ještě netušila, co jí neznámý přítel nebo přítelkyně přihraje, ale bude-li to nepoužitelné, může opět začínat od nuly.

Zamyšleně si kousala kůžičku okolo nehtu.

Má neustále zdevastované ruce, protože zahradníci mají právě největší sezonu. Zákazníci chtějí připravit zahrady na zimu a Franziska si načerno přivydělává ke kapesnému od svého bývalého muže. Nikdy nebyla dobrá zahradnice, ovšem ještě horší byla jako zaměstnanec. Lasse sice platil bez reptání, zato jí však zakazoval další aktivity. Byl by vhodným hostem pro Caroliny

přihloupelé večírky. Podnikal ve stavebnictví, díky územnímu plánování Hamburku si žil jako prase v žitě a své bývalé ženě vyplácel 3 000 eur měsíčně. Sama Carola dostala 3 000 eur jen za to, že na svém blogu žvanila o počasí.

Kdyby měla Franziska prozradit své nejlepší rozhodnutí, bylo by to, že svého bývalého muže nikdy nevzala na nějaký z těchto hloupých večírků. I když to sama nerada přiznává, dostala se na něj jen proto, že Carola chtěla využít její výjimečnosti. Franziska nebyla žádná panenka, patřila k těm, kteří sestavovali skříně a pomáhali při stěhování, a přesně tuto přátelskou službu prokázala i Carole. Jen proto směla po nějaký čas patřit mezi vyvolené. Vzpomněla si na Carolino nadšení, když jí nabídla svoji pomoc, na všechny její pózy a dušování, že s tím vůbec nepočítala a že je neskonale šťastná. Pomocť Carole byl příjemný pocit. Franziska se cítila důležitá a potřebná.

Na mobilu se ozval budík. Za půl hodiny má být u lenocha, který má v Hamburku zahradu, ale nechce na ní pracovat.

Obula si boty, přehodila přes sebe pracovní bundu a za chůze zadala do telefonu adresu. Nepotřebovala si s sebou nic brát, protože za to, že si účtovala jen patnáct eur na hodinu, jí zadavatel musel zajistit veškeré nářadí, nakoupit odpovídající pytle pro likvidaci odpadu a sám odpad odvézt.

Již ve chvíli, kdy stiskla tlačítko „navigovat veřejnou dopravou“, věděla, že jde nemilosrdně pozdě. Výtahem sjela do přízemí a svázala si dlouhé zrzavé vlasy do

copu. Dagmar jí neustále chtěla dokazovat, jak jí to sluší s make-upem – třeba se od ní nechá na večírek v Rybí tržnici nalíčit. V zrcadle výtahu nijak svůdně nevyhlížela. Vypadala tak, jak sama chtěla: jako kamarád, jako někdo, na koho je spolehnutí, a ne jako nějaká slečinka.

Dole zkontrolovala schránku, jestli jí tam tajný společenec již něco nezanechal. Schránka byla prázdná.

Když vstoupila na ulici, oslepilo ji slunce. Zlatý podzim se postaral o příjemnou pracovní atmosféru. Pohlédla na mobil a vyrazila. Aplikace hlásila 10 minut chůze k lince 1, ale s její rychlostí jí bude stačit sedm.

Nedostatečný odstup se na internetu projevuje různými způsoby. Bez ohledu na to, jestli se uživatel stylizuje do zranitelné, neustále klamané oběti, nebo pod svým skutečným jménem uráží lidi, vyhrožuje jim a popuzuje je. Internet zůstává abstraktním prostorem, kde lidé pocítují anonymitu. A to i přes klamnou blízkost, fiktivní okruhy přátel a skutečné pocity nenávisti.

Lydia Raymondová
socioložka
Filozofie virtuální moci

„Jsi nervózní?“ Bianca si prohlížela Carolu z boku. Bylo záviděníhodné, že i nenalíčená vypadala perfektně.

„Patřím mezi šťastlivce, kteří nikdy nemají trému,“ odvětila Carola a zatočila se kolem vlastní osy. Na černých šatech se rozevřely sklady, které zahořely červeným hedvábím. Střih lehce připomínal módu šedesátých let, protože vršek byl rovný a úzký a v útlém pase začínaly vějířovité sklady sahající až ke kolenům. Hodilo by se pod ně dát obruč, ale tento nápad Carola kategoricky zamítla s tím, že nechce vypadat jako baletka. Blondaté vlasy měla vyčesané, blýskaly se v nich malé jehlice se štrasovými kamínky. Toto byl její večer a ona celá zářila – a Bianca věděla, že okouzlí každého, kdo dnes do Rybí tržnice vstoupí.

Ta byla zatím prázdná. Stály pod pódiem a Carola působila velmi spokojeně. Vše probíhalo podle plánu.

Skutečně postrádala jakýkoliv náznak nervozity. Bianca byla přesvědčená, že Carola ovládá každý svůj pohyb, každé slovo a každý pohled. Takový život by pro Biancu byl příliš náročný, i když neměla zrovna v lásce ani život, který právě vedla.

Za posledních deset minut jí třikrát volala matka, aby jí zadala pět různých pracovních úkolů. Jeden

důležitější než druhý, takže se pravděpodobně blížil konec světa. Vše probíhalo stále stejně: Bianca své matce vyprávěla o zvláštním večeru a matka z něj udělala malou přehlídku vlastního ega.

„Jestli ten mobil nevypneš a nenecháš ho schovaný až do konce večera, tak se o něj postarám já,“ zahrozila Carola.

Nebylo by to poprvé, kdy by svoje výhrůžky obrátila v činy, proto Bianca mobil vypnula a zastrčila do kabelky. „Matka mi nevěří, že jsem jí už z lékárny vyzvedla prášky na spaní. Má ještě nějaké doma, ale už ji popadá panika, že jí dojdou zásoby. Někdy bych jí je nejradši nacpala do pusy všechny najednou.“

„Moje požehnání máš.“ Carola si zkontrolovala kartičky a pomalu zamířila na pódium.

V hale stálo pět dlouhých řad stolů s čely namířenými k pódiumu, kromě prvních deseti míst neexistovaly žádné rezervace. Padesát prominentů. Pro zbytek lidí platí: Kdo dřív přijde, ten dřív mele. Ti, kteří chtějí být vidět, musí zkrátka přijít včas. Bianca nepochybovala o tom, že se řady zaplní až do posledního místa.

Protože své kamarádce směla posloužit jako odvoz, měla před ostatními právo výběru místa. Pletená vesta, která měla stejnou šeríkovou barvu jako její šaty, čekala na židli úplně vlevo, přímo za rezervovanými místy. Doufala, že se jí soused u stolu bude zamlouvat. Výjimečně by mohlo být i výhodou, že zde nikdo nemůže znuděně vstát, aby si vyměnil místo.

Bianca toho nikdy příliš nenamluvila. Práce úřednice ve správě sociálního zabezpečení nikoho nezajímala

a vše, co se týká Caroly a jejich společného přátelství – které trvá nejméně od páté třídy –, si jako tajemství vezme s sebou do hrobu. Co se odehraje na večírcích, zůstane na večírcích. Nejlepší možnost, jak se zaplést do delšího rozhovoru, je prokázat zájem o témata ostatních. Proto Bianca doufala, že se vedle ní posadí někdo, koho snese.

Pohlédla na náramkové hodinky. Za třicet minut se vstup otevře. Každý měl naspěch. Obsluha připravovala tácy na skleničky sektu. Technici přezkušovali zvuk. Carola si procházela svoji úvodní řeč. Bianca stála pod pódiem jak solný sloup a usmívala se. Nikdy není na škodu být na místě první, protože ji nově příchozí musí pozdravit.

Carola zbožňovala přijít na takové události jako poslední, prodírat se mezi hosty a každému podat ruku. Pro Biancu byla už jen tato představa zlým snem. Byla si vědoma toho, že ti, kteří se někde objeví příliš brzy, jsou nezdvorní stejně jako ti, kteří přijdou pozdě, ovšem její přehnaná přesnost v sobě skrývala něco nutkavého. Každý pokus přijít záměrně pozdě skončil přesným příchodem.

Jsem prostě spolehlivá, doplnila svůj tok myšlenek. To je moje superschopnost.

Carola zamávala z pódia, Bianca jí odpověděla kývnutím. Tato žena četla v lidech jako v knihách. Bianca se kdysi rozhodla, že bude tento talent jednoduše obdivovat, aby se nemusela rozčilovat, že je průhledná. Řeč těla, oblečení, tón řeči a vystupování Carole vždy a neustále prozrazovaly, s kým má tu čest a jak s touto

osobou zacházet. Bianca dlouhé chvíle na večírcích většinou zaháněla studiem Carolina jednání s ostatními. Někdy se do pozorování ponořila tak, jako by sledovala televizi. Neuvěřitelný svět Caroly Martinové.

Bianca nikdy důkladněji nepřemýšlela o tom, proč toto přátelství neustále přetrvává. Možná každá krásná žena potřebuje ošklivý doprovod – nebo minimálně nic neříkající doprovod.

Bianca zamířila na své místo a posadila se na židli. Dlouhá chvíle vyhrála, a tak zapnula mobil. Chtěla se podívat na Facebook na nejnovější statusy, třeba si zahrát Candy Crush až do vyčerpání životů zdarma, nebo se podívat na internet, co dávají v noci v televizi.

Zadala PIN pro odemknutí SIM karty a na displeji se objevily zprávy od matky. Jednu po druhé vymazala. Za hodinu ji její matka díky prášku na spaní už terorizovat nebude.

Někteří na Facebook napsali, že pojedou do Rybí tržnice. Své statusy příkrášlili fotografiemi elegantních hostů in spe. Někdo, koho sotva znala, nadával na časopis Playboy, který chtěl v budoucnu zvětšovat svoje zájčky oblečené. A právě ve chvíli, kdy Bianca chtěla aplikaci zavřít, objevil se nový příspěvek k dnešnímu eventu. Byl od Dagmary, která měla za sebou pravděpodobně nejhorší týden ve svém životě. Bianca věděla, že Carola není tak nevinná, jak se tváří. Sledovala dění na večírku a viděla, jak Carola tahá za nitky. Přestože udržela svůj soucit s Dagmarou v mezích, domnívala se, že Carola zašla příliš daleko. To Bianca uklouzlo i u Jense, když si uvědomil, co způsobil.

Zobrazila si příspěvek. To je nejhorší den v mém životě. Právě jsem musela identifikovat svoji sestru v márnici. Franzisku někdo přepadl a zavraždil!

Pod ním se hromadily projevy soustrasti. Všechny napsali hosté, kteří za okamžik projdou dveřmi.

Bianca vzhlédla od mobilu ke Carole, která stála spokojeně na pódiu. *Musí to vědět dřív, než jí to řekne někdo jiný.* Každý bude během dnešního večera hovořit o Franzisce. Nikdo ji sice skoro neznal, všichni ale znali Dagmaru.

„Všechno je připravené, myslím, že můžeme začít přijímat hosty,“ oznámila Carola.

„Počkej,“ zavolala Bianca hlasitěji, než chtěla. S mobilem zamířila k pódiu.

Carola se jí s vážnou tváří vydala naproti. „Co je?“

„Tady, přečti si to sama.“

Carola četla – její klid narušila zlost. Takový kousek jen tak nějaká zpráva nedokázala. Svírala telefon tak pevně, až jí zbělaly klouby na prstech. „To snad nemůže být pravda!“

Očividně jí to v hlavě šrotovalo, pak vrátila Biance mobil a překontrolovala si účes.

„Pusťte hosty dovnitř,“ poručila personálu.

A Biance pošeptala: „Tahle zpráva mi můj večer nezkaží, na to je ve hře příliš mnoho.“ Narovнала se v ramenou.

„I kdyby to četlo minimum lidí, rozšíří se to tu jak lavina,“ upozornila Bianca.

Z Caroliných rtů zazněla tichá nadávka. „Dobře, to znamená, že musím trochu pozměnit program. Ono

mě už něco napadne.“ Rozhodně se otočila a zaměřila se na personál se skleničkami sektu.

Bianca pohlédla na černý displej svého mobilu. Na tento večer se nezapomene. A vsadila by veškerý svůj majetek na to, že Carola dokáže i smrt proměnit ve zlato.

Během chvíle zaplnili halu upravení muži a ženy, až se Bianca v šeříkových šatech cítila směšně. Několik pohledů její dojem potvrdilo. Ještě ke všemu se k jejímu stolu posadili Felix, Tatjana a David, nikdo z nich ji ani neosloví. Bianca pro ně byla vzduch. Osaměle naslouchala útržkům hovorů o Dagmarě a smrti její sestry; senzacechtivé šuškáni, občas závan výčitek svědomí nebo společenské účasti. Tuto společnost poháněla prolhanost, nezřízený egoismus halilo množství otřepaných frází, Bianca se cítila téměř bezmocná. Její upřímný zájem o lidi byl jako utrpení, které ji připravovalo o barvitost a zanechávalo za sebou jen šeříkovou hromádku bídy.

Sledovala návštěvníky.

Jens nesesedl s Monique a Dorotheou; očividně ho záležitost s Dagmarou ještě nepustila. Seděl dál od prominentních hostů a konverzoval s Bernadettou. To nebyla zrovna nejšťastnější volba.

Felix se rozhlížel, nejspíš zjišťoval, která kráska si bude moct tento večer užívat jeho společnosti. U vedlejšího stolu objevil Bernda Gerhardta, svého největšího soupeře, který stejně jako on seděl na čestném místě, na což Felix reagoval zaťatou pěstí. Záležitost s Dagmarou ho příliš nezaměstnávala. Ze všech přítomných mužů

byl nejcílevědomější. Požitkář, oportunist a tvrdý obchodník. Když se nad tím Bianca zamyslela, uvědomila si, že Bernd je jeho jediný kryptonit – nikdo jiný ho nedokázal tak lehce rozhodit. Když se ti dva hádali, slovní pútkou rezonovalo něco, co Bianca nedokázala rozluštit. *Něco mezi těmi dvěma je.*

O několik metrů dál spatřila Petera Kampeho. Policejní prezident patřil mezi Caroliny oblíbence. Bianca byla přesvědčená, že za tím stojí romantická náklonnost, kterou by Carola nikdy nepřiznala. V Carolině světě představují informace moc, což ze spikleneckví někdy vyřazovalo i Biancu. O Peteru Kampem dělala Bianca vtípky a lehké náznaky, aby z přítelkyně vyloudila jiskřičku pravdy. Carola ale všechny její pokusy obrátila ve vtip.

Sálem se prohnalo šuškáání. Blesky fotografů ji ohlášily ještě dříve, než ji Bianca spatřila: Elena Kudrowová, mistrovské dílo Caroliny inscenace, právě vstoupila na scénu. V kročila do slavnostní síně s noblesou, perfektní křivky jejího mladého těla obepínaly duhové šaty blyštící se v záři reflektorů. Tmavá pleť a asijské rysy byla kombinace sama pro sebe, ovšem skutečně neodolatelnou ji činily zelené oči. Černé lokny jí splývaly na ramena a ohnivým pohledem okořenila slavnostní atmosféru. Každý musel na Elenu Kudrowovou pohlédnout, i kdyby nechtěl.

Bianca pohledem vyhledala Felixe.

Mnoho nechybělo a oči mu vypadly z důlků jako ve starém komiksu a s chutí by zavyl jako vlk. Bianca nyní pochopila, proč místo naproti němu zůstává prázdné.

Carola se před zraky všech ujala Eleny Kudrowové a doprovodila ji ke stolu, kde ji představila nejbližším spolustolovníkům Felixovi, Tatjaně, Davidovi a Biance a následně je požádala, aby se opět posadili.

Bianca na své přítelkyni ocenila, že ji v takovéto situaci neignorovala, i když na ni Elena při stisku ruky ani nepohlédla.

„Měla jsi pravdu,“ pronesl Felix s rozzářenými očima. „Lepší prezentace se těm šatům už dostat nemohlo.“

Snaživý fotograf tuto scénu zdokumentoval. Bianca se odklonila, aby nenarušila motiv.

Carola si se spokojeným úsměvem nechala od asistentky podat mikrofon a po schodech vystoupala na pódium. Až do této chvíle si Bianca neuvědomovala, co její přítelkyně skutečně dokázala. Vše zde bylo neuvěřitelné. Podnikatelé, přední osobnosti, politici – seděli zde sami lidé význačných jmen a postavení, protože si Carola během let vybudovala image, již vystavěla na nejistých základech, na fámách a zvěstech, které sama vypustila do světa, aby je následně učinila pravdivými. Její osobnost byla natolik všudypřítomná, že ji nikdo nezpochybňoval. Přitom byla obyčejná úřednice z daňového úřadu. Využila účetního talentu, ale v kanceláři nikdy příliš času nestrávila. Samotné Carole to velmi vyhovovalo – vždycky.

Způsob, jakým vstoupila na jeviště a vyčkávala, až se sál utiší, byla neobvyklá podívaná. Dokázala to. Vyhrávala v souboji, jehož pravidla byla natolik komplikovaná a zákeřná, že jim Bianca odmítala porozumět.

„Mockrát děkuji, že jste v tak hojném počtu přijali moje pozvání,“ zahájila Carola svou řeč. „Čeká nás vynikající program s velkolepými talenty, na něž se těším již od chvíle, kdy mi byla udělena čest jej sestavit.“

Během okamžiku z ní veškerá radost ze života vyprchala. „Ale než budeme moct začít, chtěla bych vás požádat o minutu ticha za Franzisku Wolffovou. Teprve před chvílí se ke mně donesla zpráva o její smrti, která mě velice zasáhla. Někteří z vás budou znát Dagmařinu sestru ještě z mých večírků. Cítím tak neskutečný smutek a zlost na to, že podlehla následkům loupežného přepadení, že je ani nedokážu vyjádřit slovy.“ Přerušila svůj projev a rukou si zakryla oči. Dále pokračovala tenkým, chvějícím se hlasem. „Když je člověk mladý, myslí si, že mu patří všechnen čas světa. Lidé, které má rád, se ocitnou na pozadí, ale nikdy na ně nezapomene. Domnívá se, že je samozřejmé, že se s nimi opět shledá – ale takhle to není.“ Znovu svůj projev přerušila a několikrát se zhluboka nadechla. „Dnes jsem ztratila přítelkyni. Nikdy nezapomenu, jak jsme se spolu nasmály, když jsem se pokoušela smontovat si sama skříň a všechno mi padalo na hlavu.“ Oči jí zalily slzy. „Franzisko, pevně doufám, že tvého vraha dopadnou a že dostane trest, jaký si zaslouží. Slibuji ti, že tu budu pro tvou rodinu – to je minimum, co mohu udělat. Nyní vás poprosím o minutu ticha.“

Bianca se přistihla, že Carole uvěřila, že je doopravdy v šoku. Bylo to tak působivé, jak stála nahoře a vyslovovala ona slova, nakláněla hlavu a uctívala památku zemřelé. A všichni se připojili. Všichni ti, kteří včera

Dagmaře uštědřovali škodolibé poznámky, nyní projevovali účast, již vzhledem k tomu, že zemřelou ani neznali, nepociťovali.

Minuta uplynula, Carola si odkašlala. „Je pro mě těžké uvést zábavní program, ale kreativita, profesionalita a půvab přicházejícího ekvilibristy je čistá poezie. Svým smyslem pro rovnováhu a svou silou vytváří Pierre Forall obraz tohoto křehkého světa, který se vůli jednoho muže otřese v základech.“

Bianca začala tleskat jako první. Bylo jí jedno, jestli tím vítá umělce, nebo odměňuje Carolu za vydařený proslov, působil prostě dobře a vhodně. Carola to dokázala. Svým malým proslovem dostala všechny přítomné na stejnou úroveň, umožnila jim v mysli překročit slzavé údolí společenských norem, aby je následně dovedla do bodu, kvůli kterému přišli. Nikdo si už nemusel nic šeptat, všechno bylo řečeno.

Program trval půldruhé hodiny, pak došlo na „příjemnou část večera“, v níž se sponzoři a hosté shlukovali do malých skupinek, podáním rukou stvrzovali obchody a Felix se s modelkou přesunul na bar. Bianca zůstala na svém místě jako použité nádobí, které na rozdíl od ní horlivý personál sklízel. Jídlo bylo znamenité – a velmi lehké, jak jí prozradila Carola. Nikomu se po tříchodovém menu nesmí klížit zraky, lépe poslouží, když dobře zapůsobí alkohol.

Bianca nenápadně pohlédla na hodinky. Vzhledem k průběhu tohoto večera se domů nedostane před druhou hodinou, protože Carole slíbila, že ji odveze domů.